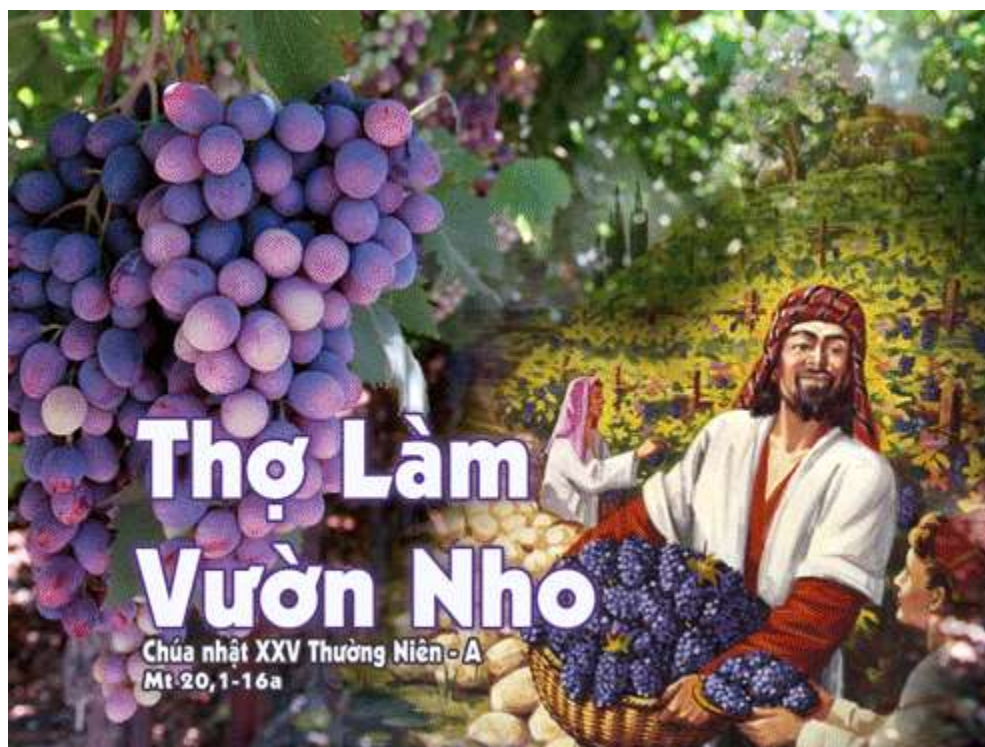

CHÚA NHẬT XXV THƯỜNG NIÊN-A

Ngày 18 tháng 9 năm 2011

www.40giayloichua.net

BÀI ĐỌC I: Is 55:6-9

Bài trích sách Tiên Tri Isaia.

Hãy tìm Chúa khi còn tìm được, hãy kêu cầu Người khi Người còn ở gần. Kẻ gian ác, hãy bỏ đường lối mình, và kẻ bất lương, hãy bỏ những tư tưởng mình, hãy trở về với Chúa, thì Người sẽ thương xót, hãy trở về với Thiên Chúa chúng ta, vì Chúa rộng lòng tha thứ. Vì tư tưởng Ta không phải là tư tưởng các ngươi, và đường lối các ngươi không phải đường lối của Ta, Chúa phán như vậy. Như trời cao hơn đất thế nào, thì đường lối Ta vượt trên đường lối các ngươi, và tư tưởng Ta cũng vượt trên tư tưởng các ngươi thế ấy.

ĐÁP CA: Tv. 144:2-3, 8-9, 17-18

Đ. (18a) Chúa ở gần mọi kẻ kêu cầu Người.

- Hàng ngày tôi sẽ chúc tụng Chúa, và tôi sẽ khen ngợi danh Chúa tới muôn đời. Chúa vĩ đại và rất đáng ngợi khen, sự vĩ đại của Chúa không thể đo lường được. Đ.

- Chúa là Đấng nhân hậu và từ bi, đầy kiên nhẫn và lòng thương xót. Chúa tốt lành với tất cả mọi người, và yêu thương mọi kỳ công Người tác tạo. Đ.

- Chúa công minh trong mọi đường lối của Người, và yêu thương mọi kỳ công Người tác tạo. Chúa ở gần những kẻ kêu cầu Người, những kẻ kêu cầu Người với lòng thành thật. **Đ.**

BÀI ĐỌC II: Pl 1:20c-24, 27a

Bài trích thư Thánh Phaolô Tông Đồ gửi tín hữu Philipphê.

Anh chị em thân mến, dù tôi sống hay tôi chết, Đức Kitô sẽ được vẻ vang trong thân xác tôi. Vì đối với tôi, sống là Đức Kitô, còn chết là một mối lợi. Nhưng nếu sống trong xác thịt này đem lại cho tôi kết quả trong việc làm, thì tôi không biết phải chọn đường nào. Tôi đang lúng túng trong hai điều này: là ước ao chết để được ở với Đức Kitô thì tốt hơn bội phần, nhưng cứ ở lại trong xác thịt thì cần thiết cho anh chị em. Anh chị em hãy sống xứng đáng với Tin Mừng của Đức Kitô.

ALLELUIA: Cv. 16:14b

Alleluia, alleluia. *Lạy Chúa, xin mở lòng chúng con để chúng con lắng nghe lời Con của Ngài. Alleluia.*

PHÚC ÂM: Mt 20:1-16a

Tin Mừng Chúa Giêsu Kitô theo Thánh Matthêô.

Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ dụ ngôn này rằng: “Nước trời giống như chủ nhà kia sáng sớm ra thuê người làm vườn nho mình. Khi đã thỏa thuận với những người làm thuê về tiền công nhật là một đồng, ông sai họ đến vườn của ông. Khoảng giờ thứ ba, ông trở ra, thấy có những người khác đứng không ngoài chợ, ông bảo họ rằng: ‘Các người cũng hãy đi làm vườn nho ta, ta sẽ trả công cho các người xứng đáng’. Họ liền đi. Khoảng giờ thứ sáu và thứ chín, ông cũng trở ra, và thấy có kẻ đứng đó, thì bảo họ rằng: ‘Sao các người đứng nhưng không ở đây suốt ngày như thế’. Họ thưa rằng: ‘Vì không có ai thuê chúng tôi’. Ông bảo họ rằng: ‘Các người cũng hãy đi làm vườn nho ta’. Đến chiều chủ vườn nho bảo người quản lý rằng: ‘Hãy gọi những kẻ làm thuê mà trả tiền công cho họ từ người đến sau hết tới người đến trước hết’. Vậy những người làm từ giờ thứ mười một đến, lãnh mỗi người một đồng. Tới phiên những người đến làm trước, họ tưởng sẽ lãnh được nhiều hơn; nhưng họ cũng chỉ lãnh mỗi người một đồng. Đang khi lãnh tiền, họ lẩm bẩm trách chủ nhà rằng: ‘Những người đến sau hết chỉ làm có một giờ, chúng tôi chịu nắng nôi khó nhọc suốt ngày mà ông kể họ bằng chúng tôi sao?’ Chủ nhà trả lời với một kẻ trong nhóm họ rằng: ‘Này bạn, tôi không làm thiệt hại bạn đâu, chớ thì bạn đã không thỏa thuận với tôi một đồng sao? Bạn hãy lấy phần bạn mà đi về, tôi muốn trả cho người đến sau hết bằng bạn, nào tôi chẳng được phép làm như ý tôi muốn sao? Hay mắt bạn ganh tị, vì tôi nhân lành chăng?’ Như thế kẻ sau hết sẽ nên trước hết, và kẻ trước hết sẽ nên sau hết.”

Vườn nho tại Napa Valley, California (hình minh họa)

Chia sẻ

Chúa Giê-su dùng nhiều dụ ngôn để giúp chúng ta hiểu Nước Trời là gì. Nước Trời đã được Ngài ví như: kho tàng chôn giấu trong thửa ruộng, như viên ngọc quý, như men trong bột, như hạt cải... Đó là những dụ ngôn mà chúng ta đã nghe nói đến suốt mấy tuần nay. Hôm nay, chúng ta

suy nghĩ đến một hình ảnh Nước Trời trong dự ngôn ông chủ vườn nhân công vào làm vườn nho cho ông.

Sáng sớm, vườn người làm vườn nho là một chuyện thường ngày, nhưng vườn nhân công vào lúc bốn giờ chiều là một việc không ai làm, hơn nữa trả tiền cho những nhân công cuối cùng, chỉ làm có một giờ đồng hồ, bằng những người làm từ sáng sớm lại là một chuyện lạ thường hơn. Nhưng Nước Trời là như thế. Nước Trời là hành động lạ thường của một ông chủ quảng đại, là chính ông chủ đầy nhân ái đó, là chính Đấng là Tình Yêu.

Ngài mời gọi mọi người, không trừ ai, vào làm vườn nho của Ngài.

Có những người Ngài gọi từ sáng sớm, và cũng có những người Ngài gọi vào lúc xế chiều. Những nhân công vào xế chiều nói: “Không ai thuê vườn chúng tôi. Ông chủ cũng không loại trừ họ: ***“Hãy vào làm vườn nho cho tôi.”***”

Đối với Thiên Chúa, mọi người đều được mời gọi. Chỉ có những người từ chối mới tự loại mình.

Cuối cùng, đến lúc trả tiền công mới thấy rõ, ai rộng rãi, ai hẹp hòi. Những người làm từ sáng sớm đã thỏa thuận một đồng bạc tiền công. Ông chủ đã bảo ông quản lý trả tiền cho những người đến sau hết bằng tiền công của người đến trước hết. Mọi người đều lãnh một đồng.

Những người đến trước tưởng rằng mình sẽ được nhiều hơn vì họ làm trước, nhưng họ thất vọng, họ chỉ lãnh một đồng. Họ phàn nàn phản đối ông chủ: “Chúng tôi lao lực suốt cả ngày mà ông trả công cho chúng tôi bằng những người đến sau hết!” Ông chủ trả lời: ***“Tôi có bất công với mấy anh đâu! Mấy anh đã thỏa thuận với tôi là một đồng một ngày, thì tôi đã trả đủ cho mấy anh rồi. Tôi muốn trả cho những người đến sau bằng các anh thì có can gì đến các anh? Hay là các anh ganh tị vì tôi rộng rãi?”***

Dự ngôn cho thấy sự hẹp hòi của họ. Đáng lý ra, họ phải mừng cho những người đến sau, vì họ may mắn gặp được một ông chủ rộng lượng. Họ lại nhăn nhó vì lòng thương của ông chủ đối với những người đến sau.

Nhiều người trong chúng ta cũng hẹp hòi như thế. Không biết ***“khóc với người khóc, vui với người vui”***. Lòng dạ chúng ta không giống Cha trên trời.

Nhiều người tưởng rằng, họ có quyền đòi hỏi, khi họ chỉ là những người làm công. Nhiều người trong chúng ta mang tâm trạng Pha-ri-sêu, tưởng rằng thờ phượng Chúa, giữ luật Chúa từ lâu, họ phải được ưu tiên, được đặc quyền đặc lợi. Gặp khó khăn, thử thách họ kêu trách Chúa.

Chúa Giê-su dạy chúng ta xem mình như ***“những tôi tớ vô dụng”*** thôi. Chúng ta chỉ có quyền đón nhận hồng ân của Chúa với lòng biết ơn, vì Chúa luôn từ ái và rộng lượng hơn những công nghiệp nhỏ bé của chúng ta.

Tất cả là hồng ân. **“Có gì mà anh em không lãnh nhận?”** Hãy bằng lòng với những gì Chúa ban và hãy tôn vinh Chúa.

Hơn nữa, chúng ta không có quyền phê phán Thiên Chúa. Ngài là chủ tuyệt đối trên mọi sự. Chúng ta được gọi vào vườn nho của Chúa là một hồng phúc, Và Ngài sẽ không bắt công đối với chúng ta. Ngài sẽ thưởng công xứng đáng cho bất cứ ai đã “chịu nắng nôi khó nhọc” trong vườn nho của Ngài. Vườn nho của Chúa chính là thế giới phải phát triển, là xã hội phải kiện toàn. Vườn nho chính là gia đình, con cái phải nuôi dưỡng giáo dục, là bốn phận nghề nghiệp phải chu toàn, là những công việc hằng ngày của chúng ta.

Tất cả những khó nhọc, những giọt mồ hôi, những cố gắng của chúng ta đều mang lại lợi ích cho vườn nho Chúa. Bất cứ ai, bất cứ giờ nào, Chúa vẫn gọi công nhân lo vườn nho của Ngài. Chúa mời gọi mọi người cộng tác với Chúa để làm đẹp cuộc đời, góp phần vào việc sáng tạo. Nhưng vườn nho Chúa trao cho con người, họ đã làm gì?

Vườn nho Chúa hôm nay đã trở thành một nơi tranh chấp ghê sợ, những bãi chiến trường đầm máu, những bãi tha ma khổng lồ...

Những công nhân, thay vì cùng nhau chăm sóc để vườn nho sai trái và mọi người cùng hưởng trong thanh bình và hạnh phúc, họ đã tranh giành nhau, tàn phá... sau cùng vườn nho Chúa chỉ còn những cây nho trơ cành và mọi người đều khốn khổ.

Thay vì cùng nhau làm việc cho chủ, họ tước quyền của chủ, không cần biết ông chủ là ai, người đã trao cho họ vườn nho. Họ tưởng rằng họ là chủ của trái đất. Vũ trụ họ không tạo nên, họ đòi làm bá chủ. Sự sống họ lãnh nhận từ lòng mẹ, họ tưởng rằng đó là ngẫu nhiên. Không khí họ thở, ánh sáng họ hưởng nhờ họ tưởng là của họ... Thật đáng ngạc nhiên!

Những công nhân vào xế chiều, họ nghĩ gì?

Chúa Giê-su không nói, nhưng chúng ta cũng có thể đoán rằng, họ ngỡ ngàng và vui mừng biết bao khi cầm trong tay đồng bạc tiền công mà họ không thể ngờ ! Họ không thể tưởng được rằng ông chủ tốt đến như thế! Và họ trở về với lòng biết ơn tràn trề.

Đây mới là hình ảnh của Nước Trời.

Nước Trời chính là hạnh phúc được yêu thương vượt mức những gì có thể tưởng được. Chúng ta là gì? Tại sao chúng ta được yêu thương như thế? Chúng ta lãnh nhận nhưng không những gì chúng ta không xứng đáng lãnh nhận.

Những người công nhân vào xế chiều làm sao quên được hình ảnh của ông chủ quảng đại đã thương giúp họ, đã kêu gọi họ vào giờ chót và đã cho họ đồng lương vượt trên ước mơ của họ?

Chúng ta có ngỡ ngàng vì những hồng ân Chúa ban mỗi ngày không? Chúng ta có nhớ đến khuôn mặt nhân ái của ông chủ lạ lùng đó không?

Hơn thế nữa, ông chủ đó lại nhận chúng ta làm con của ông. Làm sao hiểu được tình thương của Ngài? Tình thương không ranh giới, nhất là tình thương của Đấng là Yêu Thương.

Hãy mãi mãi tạ ơn vì kho tàng tình thương vẫn rộng mở và chúng ta dù hèn kém, vẫn được mời gọi vào tình thương.

Hãy đến. Thiên Chúa vẫn chờ đón đoàn con dấu yêu của Ngài, nhất là trong giờ phút linh thiêng này, Ngài ban cho chúng ta hồng ân trên hết mọi hồng ân: Người Con yêu quý của Ngài, Chúa Giê-su. Ngài sẽ đến với chúng ta nơi bàn thờ để chúng tỏ tình yêu của Cha trên trời đối với chúng ta. Hãy đến ăn lấy tấm bánh tình thương để con tim chúng ta rộng mở như con tim của Ngài và khi ra về, vào vườn nho, chúng ta hãy ra công chăm sóc để **“mang nhiều hoa trái cho Nước Cha”**.

Lm Trần Phúc

Chủ vườn nho

Chúa Giêsu có thói quen dùng những sự kiện cụ thể xuất phát từ đời sống để xây dựng những câu chuyện có tính cách giáo huấn: Nào là mùa nho tới cần phải hái mau. Nào là những người thất nghiệp không có công ăn việc làm. Nào là số tiền lương một đồng tươi xứng với mức sống tối thiểu.

Từ đó, Chúa Giêsu đã kể lại câu chuyện dụ ngôn ngày hôm nay, và qua câu chuyện này Ngài muốn làm cho chúng ta hiểu rằng Thiên Chúa không phải là một ông chủ theo kiểu các ông chủ trên trái đất này. Họ có bốn phận giữ sự công bằng với thợ thuyền. Còn Thiên Chúa, Ngài không có một bốn phận như thế đối với loài người vì Ngài đứng ở bên kia sự công bằng của loài người, một sự công bằng được giới hạn bởi những gì chúng ta mắc nợ.

Sức cố gắng suốt một ngày làm việc sẽ có một số tiền công tương xứng của một ngày và không có gì hơn. Đồng thời với sức cố gắng của một giờ, lẽ công bằng của loài người sẽ trả số tiền công tương xứng với một giờ, và cũng không có gì hơn. Nhưng đi xa hơn lẽ công bằng còn có lòng nhân từ. Và lòng nhân từ thì không có giới hạn nào hơn là khả năng ban phát.

Thiên Chúa là Đấng nhân từ vô cùng, Ngài có khả năng vô biên. Lòng nhân từ thì đi xa hơn lẽ công bằng. Và lòng nhân từ của Chúa còn đi xa hơn điều mà loài người đáng được hưởng vô cùng. Thiên Chúa cần tới các tay thợ để hái quả trong vườn nho của Ngài. Một sự công bằng tối thiểu được bảo đảm nếu họ quyết tâm ở lại trên bình diện ấy. Nhưng Thiên Chúa còn biếu thêm nữa nếu họ có tấm lòng rộng lớn.

Dụ ngôn này nhắc cho chúng ta tránh đi cách suy nghĩ về Thiên Chúa theo cách thức của loài người, nhất là trong thời buổi hiện nay, một thời buổi đang cố gắng kéo Phúc Âm xuống ngang

hàng với những tư tưởng của loài người. Sứ điệp của Tin Mừng là tình yêu, là lòng nhân từ, và khía cạnh chính yếu của nó là sự tự do. Trong khi đó sự công bằng thì bị ràng buộc bởi bốn phận và những gì chúng ta mắc nợ người khác.

Thực vậy, tình yêu và lòng nhân từ thì không bị ràng buộc bởi kết ước. Điều chính yếu đó là ban phát mà không cần đáp trả, một sự ban phát hoàn toàn có tính cách nhưng không. Chỉ cần chúng ta biết đón nhận mà thôi. Hơn nữa, sứ điệp của Phúc Âm đã làm xáo trộn cách thức suy nghĩ cũng như nếp sống của con người. Dụ ngôn trước hết làm cho bọn biệt phái sửng sốt vì nó đặt người ngoại giáo, những kẻ đến sau, ngang hàng với con cái Israel trong Nước Trời. Đồng thời dụ ngôn cũng làm cho chính chúng ta phải ngạc nhiên, bởi vì chính chúng ta cũng có khuynh hướng tự ban phát cho mình công nghiệp, quyền lợi, và nhiều đòi hỏi. Hãy khiêm tốn đặt mình dưới sự cai quản duy nhất của lòng nhân từ Chúa. Xin Chúa ban cho chúng ta cũng như cho những anh em ngoại giáo, không phải những gì tương xứng với sự công bằng, mà còn những gì do lòng nhân từ của Chúa gọi ra.

Lý lẽ của trái tim

DTGM Ngô Quang Kiệt

Khi nghe dụ ngôn này có nhiều người thắc mắc: Chúa có công bằng không khi ban thưởng cho người làm ít cũng bằng người làm nhiều? Hỏi như thế là chưa hiểu rằng đây chỉ là một dụ ngôn. Dụ ngôn không phải là một chuyện có thật. Nhưng chỉ là một câu chuyện dùng làm hình ảnh để giải nghĩa giáo lý của Chúa. Trong dụ ngôn, Chúa không có ý dạy về những kiến thức trần gian, nhưng muốn nói về những chân lý Nước Trời. Những bài học mà Chúa muốn dạy ta qua dụ ngôn *‘Người thợ làm vườn nho giờ thứ mười một’* này là:

1) Chúa yêu thương hết mọi người và mong muốn mọi người được ơn cứu độ

Vườn nho tượng trưng cho Nước Chúa. Ông chủ vườn nho là Thiên Chúa. Người được thuê là người được mời gọi vào Nước Chúa. Tiền lương là sự sống trong Nước Chúa. Hình ảnh ông chủ ngày ngày ra chợ tìm thuê thợ là hình ảnh của Chúa yêu thương. Không phải ta đi tìm Chúa, nhưng chính Chúa đi tìm ta. Không phải tìm một lần mà tìm suốt ngày, từ giờ này sang giờ khác. Nếu những người được thuê vào buổi sáng sớm tượng trưng cho những người có số phận may mắn, có khả năng hơn người, thì những người được thuê vào cuối ngày tượng trưng cho những người kém may mắn, kém khả năng, bị thiệt thòi trong xã hội. Việc Chúa thuê hết mọi người từ sáng sớm cho đến chiều tà, từ người sang đến kẻ hèn, từ người tài giỏi đến những người kém cỏi, từ người khỏe mạnh đến người yếu kém, tất cả nói lên lòng yêu thương của Chúa. Chúa muốn mời gọi hết mọi người, mong muốn hết mọi người được ơn cứu độ, được hưởng hạnh phúc trong Nước Chúa.

2) Hạnh phúc Nước Trời là ân huệ Chúa ban

Nếu Chúa không kêu gọi thì không ai có thể được vào vườn nho của Chúa, được vào Nước Chúa. Nếu Chúa không ban hạnh phúc Nước Trời thì chẳng ai có thể tự mình chiếm lấy được. Việc Chúa ban thưởng cho những người được thuê mướn cuối cùng trước những người được thuê mướn đầu tiên làm nổi bật chân lý này: Nước Trời là ân huệ Chúa ban. Ân huệ phát xuất từ tình thương của Chúa chứ không do công đức của ta. Vì thế chẳng ai có quyền đòi hỏi. Hơn nữa, ơn Chúa ban vượt quá sức, quá lòng mong ước của ta. Hiểu biết điều này, ta sẽ không ngừng tạ ơn Chúa.

3) Chúa yêu thương và mong ta biết yêu thương như Chúa

Những người thợ làm từ sáng sớm không có gì để kêu trách Chúa về tiền lương, vì đã được thỏa thuận từ trước. Họ chỉ kêu trách vì thấy người làm ít cũng được như mình. Họ kêu trách lòng nhân từ của Chúa. Đó là điều vô lý. Và Chúa đã nêu rõ điểm vô lý đó: Tại sao kêu trách vì tôi tốt bụng? Phần mình đã được rồi, tại sao không vui mừng vì những anh em kém cỏi, kém may mắn cũng được ân huệ vào phút chót. Qua điều này Chúa muốn dạy ta hãy biết yêu thương những người kém cỏi, bé nhỏ, nghèo hèn. Một xã hội muốn tốt đẹp phải biết giúp đỡ những người bé nhỏ. Một xã hội chỉ thực sự văn minh khi biết quan tâm tới những người kém may mắn. Nếu chỉ nghĩ đến bản thân mình ta sẽ thấy cuộc đời chỉ toàn bất công. Nếu biết nghĩ đến người khác, ta sẽ thấy cuộc đời thật đẹp đẽ vì chan chứa tình người.

Qua dụ ngôn này ta thấy tư tưởng của Chúa khác hẳn tư tưởng của con người. Cách cư xử của Nước Trời khác hẳn cách cư xử của nước trần gian. Lý luận của Chúa khác hẳn lý luận của người đời. Không tìm lợi lộc cho bản thân nhưng lo tìm hạnh phúc cho người khác. Không trọng sang khinh hèn, nhưng để ý yêu thương giúp đỡ những người kém may mắn, bị bỏ rơi trong xã hội. Không dùng lý lẽ của lý trí nhưng dùng lý lẽ của con tim, một con tim luôn yêu thương, luôn mong muốn hạnh phúc cho mọi người. Chúa mong con cái Chúa cũng hãy có tư tưởng của Chúa, cư xử như Chúa và yêu thương như Chúa. Như thế mới có thể làm cho Nước Chúa mau lan rộng.

Lạy Chúa, xin cho con hiểu được đường lối Chúa và cho con luôn đi trong đường lối của Chúa. Amen.

GỢI Ý CHIA SẺ

- 1) Công bình tuyệt đối có làm cho con người hạnh phúc không, hay là còn cần tới bác ái nữa?
- 2) Qua dụ ngôn này, Chúa muốn dạy tôi điều gì?
- 3) Nếu bạn là người tàn tật, yếu ớt, thất bại, bạn mong chờ điều gì nơi xã hội: công bình hay bác ái?